Diumenge de Rams - Quaresma

Is 50,4-7
Fl 2,6-11
Mc 14,1-15,47

L'Evangeli de la soledat

Avui hem pogut contemplar Jesús acompanyat per les multituds, però també Jesús completament sol, a la Passió. Sí, la Passió que ens presenta sant Marc és la passió de la solitud. Jesús a poc a poc es va quedant cada cop més sol. Comença a casa de Simó el leprós, amb l'unció de la dona, on és acompanyat pels deixebles i altres... després el trobem al sant Sopar acompanyat ja només pels Dotze, tot seguit a Getsemaní amb Pere, Jaume i Joan... i finalment es queda Jesús a soles amb el que el traïa, i tot seguit queda ja completament sol.. Fins i tot fugint humiliantment com el jove que s'escapoleix deixant el llençol que el cobria...

L'evangeli de Marc, així, ens mostra un Jesús que es queda sol, completament sol.

Una de les pors de moltes persones és precisament la soledat. I és lògic, perquè les persones som éssers socials, fets per estar acompanyats, per relacionar-nos... i la soledat és un dels dolors grans que patim i del que tenim por les persones. Sentir-nos soles... especialment en els moments difícils....

Potser podem situar-nos avui al costat de les persones, que a la nostra societat, al nostre entorn, pateixen aquest sofriment tan gran que va compartir Jesús amb nosaltres: la soledat. La soledat especialment dura en els moments difícils de la vida.

En la Passió de Jesús el dolor principal potser no va ser només el físic, sinó el de l'abandó i la soledat... Puc veure poitser avui les persones que, com Ell, són també crucificades en la creu de la soledat? I acostar-me con no van saber fer els deixebles... en aquesta soledat està també Jesús mateix. Podríem afegir a Mateu 25, a la gran escena del judici, aquest punt: "estava sol, i em vàreu venir a visitar"...

L'evangeli del silenci

És cert també que, dins la seva brevetat comparada amb els altres evangelistes, sant Marc ens presenta un Jesús que queda completament en silenci. Silenciat. En els altres parla, amb uns o altres: amb el bon lladre, amb les dones, amb Joan i Maria... però a Marc Jesús queda en silenci. No diu una paraula. Tot és passivitat, tot és rebre dels altres: un judici injust, incomprensió, menyspreus, burles, violència gratuïta dels soldats, les mofes dels que passaven per allà quan estava ja a la creu... un evangeli duríssim, el de Marc, sense paraules que amoroseixin el patiment.

Enmig d'aquest silenci de Jesús i de les paraules burlesques dels altres, només tenim el crit final de Jesús: "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat". Un clam esgarrifador del que se sent abandonat.

Potser, ens podem preguntar, aquest silenci de Jesús prové del fet que tot està dit en el seu lliurament per amor de nosaltres? Potser ara Jesús parla des del silenci i de l'entrega per amor? Ens convida, potser, a que nosaltres també ens quedem en silenci contemplant Jesús en el seu lliurament que no mesura les conseqüències.

Però malgrat tot un evangeli d'esperança

El salm que Jesús inicia amb el esgarrifador clam: "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?", no s'acaba en la desesperança. Al contrari, després de descriure terriblement els sofriments, entona en la part final un inesperat cant de lloança. Ho hem sentit, discretament, en el fragment que hem llegit: "anunciaré als meus germans el vostre nom, us lloaré enmig del poble reunit"...

Sí, el clam esgarrifador és només l'inici d'un sorprenent cant de lloança. Potser hi ha aquí una invitació a deixar-nos portar per allò inesperat, per una esperança inesperada... Potser aquí hi ha una llum que entrepassa per la porta tancada de l'abandonament, el silenci i el dolor... Potser amb aquest inici de salm, Jesús ens convida a saber que continua, i ens convida a continuar-lo tot sencer fins el seu cant de lloança final... Potser ens podem quedar també, en aquest relat de la Passió, amb el crit d'esperança de Jesús "is lloaré enmig del poble reunit".

Que sapiguem que acompanyant Jesús en la seva passió, l'acompanyem també en la seva esperança. Déu farà la resta.

Que així sigui.

Llorenç Puig, sj